

TYVENDE KAPITEL

Den sidste afsked

Slutningen af januar bragte kulde og sne fra de omkringliggende bjerge. Himlen var altid grå og trist, mens sneens rene og hvide farve intet kunne hamle op med den. Den kunne heller ikke oplyse hverdagen for nogen, når de om morgenen begav sig afsked til arbejde eller skole, og skuttede sig i jakken og overhovedet ikke værdigede al sneen et enkelt blik.

Aleera holdt øje med indkørselen op til deres hus, gennem vinduet. Intet rørte sig, udover de nøgne grene der svajede i vinden og gennem hvilke, hun kunne se at naboerne stadig var oppe.

Lysset i hendes værelse var slukket. Hele huset var tyst, alle var gået til ro for en time siden og var nu i drømmeland, hvor de slappede af efter en hektisk skole- eller arbejdsdag, og blev udhvilet til endnu en hård dag. Aleera selv var træt og gabte en gang i mellem, mens hun som tidsfordriv stirrede ud i natten. Hendes krops længtes efter at ligge i sengen, med hovedet på de bløde puder og med den tykke dyne over sig, mens hun krummede sammen under den og nød varmen.

Men et ønske om at glæde Atmes, som hun i de sidste par uger var blevet gode venner med og som hun vidste hun kunne fortælle alt til. Han havde hjulpet hende med problemet med Aidan, og hun havde lært at acceptere hans valg, selvom hun en gang imellem havde lyst til, at råbe ad ham for hans dumhed. For at forhindre det, bed hun sig altid i læben, indtil smerten tog opmærksomheden. Engang havde hun bidt hul i læben og til hendes overraskelse, havde Aidan tørret det af med

fingeren. Hun vidste at deres venskab kørte i den forkerte retning, men hun var begyndt at holde af ham. Som ven, påmindede hun altid sig selv.

Hendes digitale vækkeur viste at den var noget i et om natten. Det var tid.

Aleera fjernede sig fra sin plads ved vinduet og tog en bylt tøj med ind på badeværelset. For første gang siden november, iførte Aleera sig sit jagttøj. Det passede stadig, og hun kunne sagtens stramme korsettet så hårdt som det plejede at være. Hun tog lange, vandtætte støvler på og en tætsiddende, lunende jakke der gik til hoften på. Med et elastik, samlede hun håret i en hestehale.

Inde i sit værelse, fandt Aleera nogle våben frem, som hun i løbet af den tid, ideen havde hærget i sit hoved, smuglet ud fra træningsrummet og op under sengen i sit værelse. Hun fastgjorte nogle kastestjerner til sit bælte, bandt en kniv med skede om sit ene lår, en anden midt på skinnebenet. Det sidste hun tog frem, var et stort og tungt sværd. Hendes far havde efter katanaens udbrud, taget det op i sit eget værelse, som Aleera ikke turde gå ind i for at hente det. Så uden katana måtte hun tage af sted.

Sværdet var klodset i hendes hænder og var langt tungere end hendes lette samuraisværd. Det havde den samme længde og selvom hun skulle bruge flere kræfter for at svinge det, havde Aleera valgt det ud af mange mulige. Det var en skam at hun var den eneste i huset, som brugte det japanske våben. Selv hendes fætre, som endelig havde fået deres våben fra tolden, brugte det ikke. Og hendes tante, Xiu, der havde gjort Aleera bekendt med katanaen, boede flere kilometer væk. Altså, hun måtte tage til takke med sværdet. Hun satte det fast til sit bælte.

Hun listede over til døren og lyttede efter natlige personer, der måske lige skulle på wc, men alt var som før, tavst.

Aleera gik tilbage til vinduet og åbnede det på vild gab, så den kolde vind to fat i gardinerne. Naboerne havde slukket lyset, men gadelygterne var stadig tændte. De stod et stykke væk, men Aleera kunne se hvor hun satte fødderne på taget.

Hun behøvede ikke bekymre sig om sine fodspor, for tidligere samme dag, havde hun med Brendans hjælp, fået sat gang i en sneboldkamp. De havde kastet snebolde mod drengenes vinduer indtil de var kommet ud, og fra halvtaget under deres og Aleeras vinduer, havde de faret rundt, trampet alle steder i sneen og lavet snebolde.

Selv ni timer efter slaget, som hun havde vundet efter Luca var faldet ned fra taget og direkte ned i en snebunke, var sneen stadig hullet af deres fodspor. Hun lukkede vinduet efter sig, og satte et stykke træ mellem vindueskarmen og vinduet, så det ikke ville falde helt i og lukke hende ude. Så listede hun forbi de mørke vinduer og henne ved enden af taget hoppede hun ned. Hun ramte jorden uden at glide og skyndte sig, i ly af træerne, ned mod vejen. Ingen havde opdaget hende.

Ude ved vejen skyndte Aleera sig ind mod byen. Dels for at nå bestemmelsesstedet og fremkalde Atmes, dels for at få varme i kroppen. Sværdet slog ind mod hendes ben.

Hun kom tættere på midtbyen og kunne bedre se de høje bygninger. Lyset strømmede op fra byen og oplyste den ravn sorte himmel. Over Aleeras hoved skinnede stjernerne som diamanter i en mine, oplyst af en lygte. Månen lignede et stykke appelsin og var ved at aftage.

Bygningerne begyndte at blive højere omkring hende, og gik fra villa til lejlighedsblokke og til sidst til store firmaer. Da hun

nærmede sig centrum, prajede hun en taxa. Hendes fødder var som isblokke og kulden ramte hendes hals hårdt. Gåturen gav ikke så meget varme som hun havde troet.

Taxachaufføren sendte hendes sværd og udseende et blik, og fandt ud af, at så ung en pige umuligt kunne gå med rigtige våben. Aleera gav ham navnet på det sted hun var på vej hen mod og han satte bilen i gang. Hun lænede sig tilbage og nød varmen.

Taxaen standsede og hun betalte. Hun åndede tungt ind, nød varmen en sidste gang og beredte sig på kuldechokket som ville møde hende, når hun åbnede døren. Kulden stødte imod Aleera, men hun kæmpede imod den og skyndte sig gennem den sorte låge og ind på kirkegården.

Det var så lang tid siden hun sidst havde set sin mors grav. Faktisk havde det været sammen aften som Vlad Dracula havde angrebet hende og helvedes mareridtet begyndte. Alle problemer startede fordi hun lige ville dræbe en vampyr, som havde taget hendes halskæde. En vampyr som var blevet dræbt af Nigel Negrescu, der havde ført hende til kirkegården og hendes mors gravsted. Der havde han forsøgt at bilde hende en historie på ærmet om, at han kom fra fremtiden og ville ændre noget og dermed rede hende.

Ligesom sidste gang, dog uden et par gule øjne som vejleder, bevægede Aleera sig af egen fri vilje, sig over mod hendes mors hvilested. Gravstenen lyste op i natten, og den sorte skrift mod den hvide, blankpolerede og pudsede sten, fremstod klart. Her hvilede Selene Oradea, eller Anaya Atmes som hendes virkelige navn var. Aleera spekulerede på, om fødselsdatoerne overhovedet var rigtige.

Som Aleera kom nærmere den, så hun at nogen for nyligt havde været forbi med en buket blomster. Sneen havde endnu ikke dækket dem og de blå bånd, som holdte blomsterne sammen, lå blødt på sneen. Aleera bukkede sig ned og rørte blidt ved det.

”Far,” hviskede hun hæst. Kulden lå tungt om hendes hals.

Selvfølger var det ham. Han elskede stadig sin kone, trods de mange år siden hendes død. Det varmede om Aleeras hjerte.

Hun rejste sig op og tog om sin halskæde. Med sin tørre stemme, fremsagde hun Atmes’ hidkaldelsesdigt. Den efterhånden velkendte, varme brise svøb sig om hende, og et klart lys dukkede op. Aleera huskede at lukke øjnene, så hun ikke blev blændet. Da hun åbnede dem igen, stod Atmes foran hende.

”Det er nat,” sagde han og kiggede op mod himlen. ”Hvorfor er vi herude, Aleera? Jeg troede du have forbud mod vampyrjagt.” Han knep øjnene sammen, da han så den halve måne. ”Og det forkerte tidspunkt til at indlede en varulvejagt. Det var fuldmåne for fem dage siden, men det er for sent nu. Har jeg ikke fortalt dig, at man kun kan gøre det ved fuldmåne.”

”Atmes, jeg er hverken på vampyrjagt eller varulvejagt. Selvom jeg ikke har forbud mod det, vil jeg helst ikke prøve. Angelshill har åbenbart heller ikke nogle varulve.”

”Vampyrerne skræmmer dem væk.”

”Virkelig?”

”Ja, kun en modig varulv bliver i en by, hvor der også er vampyrer. De har en intern kamp med hinanden, men nogle gange kan de sagtens dele et område. Jeg tror dog bare, at her er det de mægtige vampyrer som skræmmer.”

”Det kan jeg godt være,” istemte Aleera og slog armene om sig selv.

”Hvad var det jeg skulle her, hvis du ikke skal oplæres i varulvejagt, eller på vampyrjagt? Du har våben på dig, men det er vel til beskyttelse?”

Han trådte hen til hende. Aleera sagde ikke noget, men vendte blot hovedet med hendes mors gravsten og med et nik, hentydede til den. Han fulgte hendes blik.

Da Atmes fik øje på den, lignede det at tusind følelser gled over hans ansigt. Hans øjne blev store af forbavselse over at være ved sin tidligere herskerinde og vens grav.

”Anaya,” hviskede han med sin smukke stemme, der næsten lød som vindens raslen i et træ.

Aleera så til mens han gik et par skridt frem og snak på knæ. Han rakte hånden frem og rørte næsten, da han rykkede den tilbage og kiggede anklagende op på Aleera.

”Hvorfor har du bragt mig her?”

”Jeg tænkte at du gerne ville se hende. Sige farvel for allersidste gang,” svarede Aleera, men blev nervøs over om Atmes overhovedet ville det. Var han sur på hende? ”Det er vel noget du gerne vil?”

”Det kan du tro. De sidste otte år har jeg ikke ønsket andet, end at tage afsked med hende. Og nu kan jeg endelig gøre det. Tusind tak, Aleera. Dette her er jeg meget glad og positivt overrasket over. Jeg havde faktisk ikke troet, at du ville finde på sådan noget.”

”Det gør ikke noget,” sagde Aleera og ville ikke se på Atmes’ ansigt. Hun havde aldrig troet at hun skulle se en engel græde, men Atmes sad med hvad der lignede perler af lys i sine

øjenkroge. Når øjet gav slip på noget, fløj det langsomt op mod himlen, som havde den uendelig meget tid, og forsvandt.

”Jeg går her over,” skyndte Aleera sig at sige. Folk der græd, var ikke noget for hende, også hvis det var hende selv der græd.

Hun gik rundt mellem de andre gravstene på kirkegården, skimtede teksterne og de sidste hilsner. Sneen var ikke så dyb på stierne, så hun fulgte dem rundt, mens hun håbede at fødderne ville genvinde varme, nu de ikke var i sne der gik til midt på skinnebenene. Hun holdt armene om sig selv, for at opvarme de frosne hænder. Hun forbandede sig selv for ikke at have taget handsker på derhjemme fra.

En gang imellem kastede Aleera et blik på Atmes, bare for at se hvor langt han var nået med sin afsked. Hver gang var hans mund i bevægelse og sagde lave ord, Aleera ikke kunne høre. Hun var glad for det, for hun ville ikke kunne klare at høre hans sorgfulde tale til hendes mor. Atmes’ finger bevægede sig hen over gravstenen, fulgte et usynligt spor, mens tårerne af lys strømmede op mod nattehimlen og lignede stjerner.

Da han var færdig, kaldte han hende over til sig. Hun skyndte sig derover, mens hun pustede varme ind i sine fingre. Han rejste sig op.

”Er du færdig?” spurgte Aleera og håbede inderligt, at han ikke ville sige da skulle komme tilbage dagen efter, fordi han kun var halvvejs. Men han nikkede blot.

”Ja, det er jeg endelig. Du skal have mange tak fordi du bragte mig herover. Fordi du tænkte på det inderlige ønske, jeg ikke turde sige højt.”

”Det var så lidt, Atmes,” mumlede Aleera rørt og tog hænderne under armhulerne. Atmes så det.

”Fryser du?”

”Øh, ja. Det er meget koldt udenfor, men du kan vel ikke mærke det.”

”Faktisk ikke. Vi engle kan ikke føle temperaturer. Men vi kan til gengæld nemt se når vores herskere fryser og jeg kan faktisk se på dig, at du fryser. Dine ører og næsetip er helt rød.”

”Tak, for informationen,” mumlede Aleera og kunne ikke lade være med at undslippe et gisp, da Atmes tog hendes ene hånd og holdt den mellem hans. Hun mærkede en varme sprede sig fra Atmes’ hænder og ind i hendes. Det gik lynhurtigt og så var den helt opvarmet, som var hun inde i et rum med stuetemperatur. Atmes gjorde det samme med hendes anden hånd, og det samme ved ørerne og næsen, selvom det sidste blev lettere problematisk. Selvom Aleera ikke havde fortalt ham om sine frysende fødder, gættede han det, tog hendes ben og tog det mellem sine. Hun kunne ikke lade være med at føle sig som en hest, der var hos smeden og skulle få nye sko på.

Men Atmes’ varme hænder hjalp hende og hun mærkede varmen sprede sig fra de opvarmede steder og rundt i hele hendes krop.

”Har du det bedre?”

”Ja, mange tak, Atmes.”

Han nikkede. Han kiggede rundt på kirkegården og åndede tungt ud. Aleera spærrede øjnene op, da hun så at der ikke stod nogen hvid sky ud af hans mund. Der stod en konstant ud ved hende. Hun fik en uforklarlig lyst til at række ud og røre ved ham, bare for at se hvilken kropstemperatur han havde i dette vejr. Den dejlige varme han havde sendt ind i hende, kom blot fra hans magiske evner. Men hun lod være. Han ville stille spørgsmål hun fandt for pinlige at svare på.

”Nu skal du vel ikke ud og jage vampyrer, nu når dit ærinde er færdigt.”

”Nej, jeg skal hjem i seng. Jeg er så træt. Og jeg skal i skole i morgen og pines. Har du egentlig set min skole?”

”Nej.”

”Slet ikke?” spurgte Aleera overrasket. ”Men har du ikke set den, gennem halskæden når jeg har haft den på?”

”Nej, jeg kan ikke se noget når jeg er i halskæden. Faktisk sover jeg. Men der er et specielt bånd mellem mig og bæreren af halskæden, så jeg kan føle nogle af dine følelser, men ikke se eller vide hvad de er bragt af. Selv hvis jeg er vågen derinde, kan jeg ikke se noget.”

”Det må da være irriterende.”

”Måske for dig, men ikke for mig.”

”Siden du ikke har set skolen, Atmes, vil jeg vise dig den. Selvfølgelig udefra, ikke indefra!” skyndte Aleera sig at sige, på grund af det strenge blik Atmes sendte hende. Inden han kunne sige mere, sagde hun med en høj og klar stemme: ”Ind i halskæden, Atmes!”

Atmes kunne ikke gøre andet end at adlyde, med et skarpt lysglimt, forsvandt han.

Aleera sendte sin mors gravsten et sidste blik, og gik så ud af kirkegården. Hendes skole lå i samme område som kirkegården, men alligevel tog det hende næsten en halv time at komme derover, for sneen var tung og besværlig at gå i. Det var som om, den grådigt spiste af hendes kræfter.

Natten var mørkere end før og det skulle ikke undre hende, hvis klokken var omkring tre. *Jeg får nok ikke særlig meget søvn i dag, tænkte Aleera, hvis jeg da i det hele taget, kan nå at komme hjem og sove!*

Hun stødte ikke på nogen mennesker. Det var onsdag nat og ingen gik i by der. End ikke nogen vampyrer mødte hun. Uanset om hun skulle møde vampyrer eller voldtægtsmænd, kunne hun nemt klare dem. Selvom hun ikke havde trænet siden den dag de var kommet hjem, så havde hun om natten taget sværdet frem og øvet sig lidt med det, men der var begrænset øvelsesmuligheder på hendes værelse og hun ville heller end gerne have øvet i træningsrummet. Valkan havde dog sladret. Ikke til bedstefaren, men til hendes far, som havde taget hende i det. Det resulterede i at katanaen kom ind i hans værelse og Aleera måtte ikke røre et våben. Hun måtte gerne se på nede i træningsrummet, men ellers intet andet.

Aleera var selvfølgelig sur over det, især da det viste sig, at der var kommet et større antal vampyrer, i den tid de havde været i Rumænien. Hendes onkel og tante havde været meget trætte, da de endelig var kommet hjem. Nu var det hendes brødres og fætres tur til at kæmpe mod dem, havde de ment. Ingen havde nævnt Aleera. Hun måtte være tilbage med Brendan, som endnu var for ung, og de andre som ikke skulle af sted. De tog altid fire af sted af gangen.

Hver morgen måtte hun hør hvor mange de havde kæmpet mod. Nathaniel sagde at antallet var fordoblet mindst, og at der var noget i vente, siden en vampyrhær blev bygget. Hele familien priste sig lykkelige for, at der kun var mennesker ude om natten i weekenderne. Ellers ville de få det for travlt, med skole om dagen, vampyrjagte om aftenen. Selvom det var i hendes brødres tanker, turde ingen lufte ideen om, at Aleera kunne hjælpe dem. Med hendes ivrige kampvaner, ville det gå hurtigt. Men de havde Valkan, som ifølge beretningerne ved morgenbordet, kæmpede vildt og uden tanke på at han kunne

komme til skade. *Ja, det er jo også klart*, havde Aleera tænkt alle gangene, *han har ingen familie og ingen der er bekymret for ham. Jeg er nødt til at tænke på, at min familie vil savne mig. Ham vil ingen savne, med undtagelse af hans bedsteforældre selvfølgelig. Eller måske ikke? De tillod ham at tage af sted.*

Denne nat, havde ingen vampyrer tænkt sig at indtage et frisk måltid mad. Men med den nattekulde, var der næppe nogen som ville begive sig ud. Med undtagelse af Aleera.

Endelig kunne hun se skolen længere fremme og snart vadede hun over det grå og smattede sne på parkeringspladsen op til skolen.

Aleera kunne se græsarealerne foran skolen, som var belagt med et tykt lag sne. Flere snemænd stod omkring, med sten og grene som ansigt. Hun trådte gennem sneengle og snebolde som ikke var blevet smadret i en sneboldkamp. Foran hende stod skolen.

Aleera kiggede sig omkring, bare for at være sikker på, at ingen kunne se hende, mens hun tilkaldte Atmes. Der var ingen at se, selvfølgelig. Da Aleera gled blikket fra stjernerne og ned over skolens bygning, opfangede hun en silhuet.

Den var mørk mod den sorte himmel, men i lyset fra stjernerne og lygtepælene, kunne skikkelse lige anes. Personen sad op på taget, og Aleera vidste med sikkerhed, at det kun kunne være én slags person. En vampyr.

Lydløst fiskede hun en kastestjerne op af bæltet, og prøvede så stille som muligt, at gå tættere på. Aldrig havde hun lagt mærke til at sneen knirkede så meget!

Aleera var inden for god afstand nu, og vidste at her ville hun have den bedste chance for at ramme. Måske lagde vampyren

ikke mærke til folk der listede sig tæt på, når den betragtede himlen, men en kastestjerne der for forbi, ville næppe blive overset. Én eneste chance, inden kampen.

Hun kastede kastestjernen af alle sine kræfter. Hun så den ikke træffe, men hørte den. Et skrig lød, da vampyren blev ramt og faldt ned mod jorden. At sidde tæt på kanten, var aldrig godt.

Aleera trak sværdet og skyndte sig derover. Da hun kom tættere på, så hun at det var en kvinde, iklædt en lang, grøn og smuk kjole, hvor der i den ene side af maven, stak en kastestjerne ud. Kvinden havde rødbrunt hår og i kontrast med sneen, lignede det størknede blod.

Aleera gik i knæ ved vampyren og hævede sværdet, parat til at støde det ned i brystkassen på kvinden. Men i det samme åbnede vampyrkvinden sine øjne.

Grønne øjne mødte grønne øjne. Begge blev store, da de genkendte den anden og samtidig hviskede de hinandens navne.

”Aleera.”

”Maricea.”